

Rozhovor studentky žurnalistiky **Magdaleny Leimerové** s poslankyní Lenkou Andrášovou.

Patří mezi nejmladší členy Poslanecké sněmovny, je místopředsedkyní Věcí veřejných a studuje doktorský obor na Vysoké škole ekonomické. I přes takto nabitý program mi usměvavá
Ing. Lenka Andrášová
ochotně poskytla rozhovor. Příjemně jsme si popovídaly nejen o jejím studiu a současné práci, ale také o aktuálních politických a diplomatických tématech.

Vystudovala jste bakalářský obor Mezinárodní obchod a následně magisterský obor Mezinárodní politika a diplomacie na Fakultě mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze. Nyní jste ve druhém ročníku doktorského studia Politologie. Myslíte si, že vás tato škola dostatečně připravila na působení v politice?

Určitě se mi to hodilo, protože jsem v zahraničním výboru a zrovna teď řešíme problematiku ekonomické diplomacie. Ve výboru informace z vysoké školy využívám, protože potřebuji vědět, jaké předpoklady a jaké charakteristiky má například Rusko jako velmoc, USA atd. Teď, když navštěvuji různé země a setkávám se s velvyslanci, už vím, o čem se spolu můžeme bavit, co jsou konfliktní témata. Mám představu o tom, jak fungují mezinárodní vztahy. Musím říct, že na diplomacii jsem se naučila být takyt rošku diplomatkou, a to také využívám. Hlavně, co mě škola naučila, bylo zacházet s informacemi. To znamená, že když teď ke mně chodí hordy papírů a sněmovních tisků, vím, jak se v nich neztratit. VŠE je specifická také svým konkurenčním prostředím. Lidé na VŠE se snaží být lepší a lepší. A tahle filosofie mi pomohla.

Co si, jako vystudovaná diplomatka, myslíte ozveřejnění informací WikiLeaks?

Mně to přijde, jako by si někdo nahrával soukromý rozhovor a potom ho zveřejnil. Diplomatická korespondence, která není určena ke zveřejnění, by se zveřejňovat neměla. Já jsem pro maximálně transparentní politiku, ale tohle jsou opravdu interní informace. To je stejné, jako kdybychom si my dvě teď povídaly o třetí osobě a potom byste jí tu nahrávku dala. Já myslím, že je to nefér, a obzvlášť pro diplomacii. Pro Ameriku teď musí být obzvlášť těžké ty vztahy urovnávat.

Velvyslanec prakticky zpravodajuje o tom, co se v dané zemi děje. Je to jeho osobní pocit, je to jeho zpráva. Myslím si, že kdyby velvyslanec věděl, že se to zveřejní, napsal by to jinak. Bohužel tady s tím nikdo nepočítal. Obzvlášť u Američanů, kteří mluví mnohem otevřeněji než jiné národy. Myslím si, že máme zveřejňovat, co nás kolik stálo, jak se vynakládají veřejné finance. Ale vyvěšení této korespondence na webu je podrazem na velvyslance. Byli maximálně otevření ve svém hodnocení, protože to se po nich chtělo, a nakonec se to bohužel otočilo proti nim.

Kdo vás inspiroval, abyste se věnovala politice? Byl to váš tatínek, který je starostou v Černotíně?

Ten určitě taky. My v rodině máme politiku v krvi. Moje sestřenka byla taky starostka a teta místostarostka. Mnozí bratřenci jsou zastupitelé. Snad ještě víc mě motivovala knížka od Madeleine Albright. Tase také zajímala stejně jako já o izraelsko-palestinský konflikt. Ve svých šestnácti letech jsem si na příklad myslela, že je třeba to řešit s klidnou hlavou a že já bych k tomu mohla nějak přispět. Madleine Albright byla jedním z mých zahraničních vzorů a ukázala mi, že i žena může být dobrá politička. Tak jsem začala přemýšlet o tom, že já sama bych jí mohla být. A tak se také stalo, i když se přiznám, že jsem nečekala, že to bude tak rychlý vzestup.

Co vás vedlo k tomu, abyste vstoupila zrovna do Věcí veřejných?

Částečně náhoda. Já jsem si totiž vždycky říkala, že se mi nelíbí velké politické strany, já si musím založit vlastní. Pak jsem ale zjistila, že tu přece jenom malé politické strany existují. V České republice dokonce existuje sedmdesát, osmdesát politických stran a vznikají další. Tak jsem si řekla, že je hloupost zakládat si novou stranu. Shodou okolností jsem po návratu z Ameriky narazila na Věci veřejné. Stranu jsem zprvu poznávala. Zúčastnila jsem se kampaně, tvořila jsem program. Pak jsem si řekla, že za programem stojím, tak proč tedy nebýt členkou strany? Tradičně jsem řešila dilema, zda být členkou strany a co to vůbec znamená. Nakonec jsem i ale řekla, že je to deklarace toho, že souhlasím s jejím programem. A bylo rozhodnuto.

Jakým směrem se ubírá vaše práce v rámci strany?

Čím se chci zabývat, je právě téma lobbingu. To je pro mě důležité, protože si myslím, že

lobbying předražuje veřejné zakázky, a v České republice je to neřešená problematika. V ostatních zemích se nějakým způsobem lobbying řeší. U nás to vnímám jako mezeru. Nejenže to zdražuje zakázky, ještě to činí politiku velmi netransparentní. A vůbec, když řekneme slovo lobbista, všichni si myslí, že je to něco špatného. Ve skutečnosti jde o prosazování našich zájmů. Lobbista se vyzná v politickém procesu a dokáže věc efektivněji prosadit. Ale je nutné dát pozor, jestli už se nejedná o korupčníka.

Vaše strana v květnu výrazně uspěla ve volbách. Myslíte si, že podíl na tom mělo i to, že jste zdůrazňovali členství žen ve straně?

Nafotily jsme kalendář a ještě jsme byly obrazy na jednom z billboardů Věcí veřejných – kontroverzně v plavkách. Tyhle billboardy byly mimo jiné v České republice jen dva, ale tím, že se o nich psalo, měly úžasný dopad na to, že se o Věcech veřejných začalo mluvit. To, že jsme akcentovali, že ženy patří do politiky, spíše než Věcem veřejným pomohlo ženám obecně. Letos se do Poslanecké sněmovny dostalo 44 žen. Myslím si, že nám to pomohlo upozornit na nějaká témata a upozornit na stranu vůbec, protože tehdy se o Věcech veřejných moc nepsalo. My jsme se ale snažili. Psali jsme denně tiskové zprávy. Noviny to ale nepřebíraly, protože je strana nezajímala. Proto jsme museli zvolit kontroverznější kampaň, a to byl kalendář a billboard. Dneska musí strana zjistit, jak na lidi zapůsobit. Musíte nejdřív provokovat a být kontroverzní. Až pak vás lidi poslouchají.

Do Parlamentu ČR jste byla zvolena v pouhých 25 letech. Není vám proto vyčítáno, že nemáte žádné zkušenosti a že jste příliš mladá?

To mně nevytýkají. Já sama to ale někdy cítím, třeba když jsem přišla poprvé do Parlamentu. To se mě vrátila ptala, jestli jsem opravdu poslankyně. Vůbec tomu nevěřila. Teď se mi párkrát stalo, že když jdu do jednacího sálu, tak mě pánové, co tam hlídají, zastaví a upozornují, že dovnitř můžou jenom poslanci.

Nedávno jsem byla v New Yorku v OSN. Tamo bzvlášť nejsou zvyklí na mladé poslance. Přišlo mi, že si ti pánové většinou myslí, že jsem spíš asistentka, než že bych byla poslankyně. To se ale potom zlomí, protože já začnu mít jako vždy otázky, a ti lidé zjistí, že mám nějaké myšlenky. Díky tomu mě potom začínají akceptovat. Ale zdá se mi, že na první dojem na lidi nepůsobím jako poslankyně.

Obecně si o mladých lidech myslím, že by měli v politice být a zastupovat mladší generaci a té pak vysvětlit, co se ve sněmovně děje. Například pětapadesátiletý člověk vnímá poslaneckou sněmovnu a práci poslance jinak.

Já se snažím o tom, co zjistím, psát, abych informace, které mám, poslala dál. Na svůj blog jsem například napsala o deseti omylech o práci poslanců, kde jsem vysvětlila, jak se pracuje v Poslanecké sněmovně. Píšu taky blogy o tom, jak fungují zahraniční cesty. Předtím jsem si říkala, že tam poslanci nic nedělají. Podle mě mají podobný názor další mladí a já jim chci předat informaci, jak to chodí. Byla jsem zatím na dvou zahraničních cestách a pracovali jsme od rána do večera. Měli jsme schůzky. Chodíme najednání a je taky docela náročné být pořád ve střehu a klást správné otázky a naopak vysvětlovat lidem, jak tady určité věci fungují.

Takže nepociťujete třeba to, že vás starší poslanci neposlouchají?

Mě naopak poslouchají, protože mě neznají. Vlastně čekají, co řeknu. Právě nedávno jsem zpravodajovala mezinárodní smlouvu mezi státy Evropské unie a Jihoafrickou republikou. Myslela jsem si, že mě nikdo neposlouchá a že to nikoho nezajímá. Kritizovala jsem, že máme málo ambasad v Africe. Oni mě ale opravdu poslouchali, protože se začali smát. Opozice uvítala, že jsem to řekla já jako člověk z vládní koalice. To byl promě tedy důkaz, že reagují a poslouchají.

Já si opravdu myslím, že v parlamentu má každý své místo, jak mladí, tak staří a také lidé, co mají vysokou, nebo střední školu. Patří sem prostě všichni z naší společnosti. Pokud každý pochází z jiného prostředí, třeba zrovna vyšel školu, tak je dobře, že tam je, protože on to vnímá jinak, stejně jinak vnímá svět pětapadesátiletý, osmdesátiletý, žena, muž atd. Je důležité, aby tam byli všichni reprezentováni, aby česká Poslanecká sněmovna kopírovala naši společnost.

Jak byste zhodnotila výsledek říjnových komunálních voleb a propad Věcí veřejných u voličů?

Tak to já hodnotím politologicky. Vnímám to tak, že lidé v jakékoli zemi mají tendenci k tomu nemít rádi politiky, kteří vládou. To tak je i v Americe. Nejdřív jsou u moci republikáni, pak demokrati, pak je zas Obama omrzí, tak lidé přemýšlejí o republikánech. To je ve všech zemích

stejně. Bohužel komunální volby byly velmi krátce po těch parlamentních. To nám nehrálo do karet, protože jsme na ministerstvech nestihli prosadit náš program, což je přirozené. Za tři měsíce toho moc nezvládnete. Ministr se tam sotva stihne zorientovat a musí znovu přemýšlet nad strategiemi a koncepcemi. Naši ministři tím, že jsme nováčci, byli aktivní a říkali, že my tady musíme zavřít ty dálnice, my tady musíme škrtnout výplaty policistům atd. A bohužel to byly jen Věci veřejné, které od začátku komunikovaly jen nepříjemné věci, které se musely udělat kvůli rozpočtu. Tím jsme si trochu uškodili. Lidé si pak říkali, že to jsou Věci veřejné, které škrtnou platy a které můžou za to, že teď budeme mít nižší platy. Škrtnou se celkové mzdové prostředky na ministerstvech a je na jednotlivých ministrech, vedoucích a ředitelích, jak se s tím vyrovnají. Například Ministerstvo pro místní rozvoj platy nesnižuje ani o korunu, protože dokázalo strukturu zeštíhlit.

Jak se jako politoložka stavíte ke vznikukoaalice mezi ODS a ČSSD v Praze?

Mně se velké koalice obecně nelíbí. Ani ty na Olomoucku. Všimla jsem si, jak to deformuje politiku. Jakmile spolupracují dvě původně znepřátelené strany, to znamená levicová a pravicová, vyplývá z toho, že nejdou proti sobě a neříkají jeden na druhého kauzy. To znamená, že roste riziko korupce. Více se rozkrádá, protože se obě strany navzájem domluví a řeknou si - ty na mě neřekneš tuhle kauzu a já na tebe tuhle. A už jsou kamarádi a veřejné zakázky se předražují. V Praze mě mrzí, že ČSSD, ač používala jako hlavní mediální tvář pana Diesntbiera, nebyl ani ve vyjednávacím týmu, protože odmítal myšlenku velké koalice s ODS. Tohle mi přijde jak podvod na voliče, protože on měl být reprezentantem, on měl být klíčovou tvář.

Doufám, že si teď někteří voliči dají pozor na ty, kteří, ač deklarovali, že nepůjdou do velké koalice, do ní šli. Teď je navoličích, jak rozhodnou v příštím volebním období.

[Joomla SEO powered by JoomSEF](#)